

Пленум обкому КП України

20 листопада відбувся пленум обкому КП України, який обговорив питання про підсумки роботи жовтневого Пленуму ЦК КП України та завдання обласної партійної організації по поліпшенню керівництва профспілками.

З доповіддю в цьому питанні виступив перший секретар обласного комітету КП України М. М. Кобильчак.

В обговоренні доповіді взяли участь перший секретар Світловодського райкому партії А. А. Давиденко, перший секретар Олександрійського райкому партії К. І. Сабанський, другий секретар Кіровоградського міського партії А. Д. Сухачов, голова колгоспу імені Дзержинського Знаменського району В. Г. Аліньков, голова обкому профспілки робітників вугільної промисловості В. К. Абрамів, майстер Кіровоградської швейної фабрики Р. Г. Набок, секретар партійної організації обласної сільськогосподарської дослідної станції В. В. Сибіберт, директор Кіровоградського агрегатного заводу М. Д. Караманов, голова обкому профспілки робітників та службовців сільськогосподарства й заготівель В. К. Ершова, перший секретар Малависького райкому партії В. В. Гуля та інші, всього 15 чоловік.

У постанові, прийнятій пленумом обкому КП України, визначено завдання по поліпшенню партійного керівництва профспілковими організаціями, посиленню їх роботи, спрямованої на дострокове виконання п'ятирічки, соціалістичних зобов'язань, узятих трудящими нашої області на честь сторічного ювілею Володимира Ілліча Леніна.

Поважана людина в колгоспі імені Карла Маркса Малависького району групкомсорг бригади № 1 Світлана Дрофа.

— Чому навчилася? — запитували її після повернення з курсів майстрів механічного доіння.

А навчилася дівчина багато чому. За десять місяців вона надібрала від кожної корови по 2800 кілограмів молока при річному зобов'язанні 2350. Чи ж тільки наука причиною тому? Має комсомолка золоті руки, стереже зорю, щоб вчасно обійти тварин, а вони й віддають їй.

Фото А. ШЕВЧЕНКА.

ЗВІТУЄ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КОМІТЕТ

І ТРУД, І НАВЧАННЯ

Уроцисто прикрашений зал виповнили юнаки і дівчата, чії руки, разом з руками батьків і старших товаришів засипали в засіки держави 49 тисяч тонн зерна, продали країні 3941 тону м'яса, 18595 тонн молока, близько семи мільйонів яєць, хто зібрав цього року урожай, якого ще не знала олександрівська земля.

Посланці трьохтисячної комсомолії Олександрівського району, делегати 22-ї комсомольської конференції, аплодують іменам Петра Давиденка, Володимира Приймака, Люби Охріменко — кращих виробників другого імені Петровського цукрокомбінату, механізаторів, комсоргів комсомольсько-молодіжних груп тракторних бригад колгоспів «Шляхом Леніна» та «Іскра» Олександра Докієнка і Івана Верховного, комбайнера колгоспу «Дружба» Володимира Ткаченка та доярки Катерини Джоган, птахарки Надії Зеленько з «Червоного прапора» та делегатки республіканського з'їзду колгоспників ланкової Марії Маган і багатьом іншим, які називає у звітній доповіді перший секретар райкому комсомолу Леонід Тихоступ.

Сьогодні важливим завданням колгоспних комсомольських організацій є мобілізація наших комсомольців на оволодіння передовою агротехнікою вирощування зернових і технічних культур, розвиток громадського товариства і скорочення питомої ваги ручної праці в цій галузі, говорити доповідач. На комітетах комсомолу лежить великий обов'язок по вихованню механізаторських кадрів, з яким, на жаль, ще не всі колгоспні організації справилися.

На фермах і польових станах збудовані і будуються будинки тваринників і механізаторів. І спорудження, і роботу їх комсомольці повинні вважати своєю справою.

Службою гарного настрою називають в народі сферу обслуговування. Олександрівці мають чимало прикладів сумлінної праці молодих працівників цієї галузі. Це комсомолки Ольга Гончар, Галина Болук, Світлана Славиківська. Але комсомольсько-молодіжних колективів серед працівників сфери обслуговування не створено, хоч для цього є всі можливості.

Серйозні зміни за минулий рік сталися в системі комсомольської політосвіти. Все більшої популярності серед молоді набувають гуртки і семінари «Кругозір», «Наш Ленінський комсомол», «Молодь і сучасний прогрес», політичні клуби «Наша Батьківщина», «Прометей» та інші. Всього політичною освітою охоплено в районі 2400 комсомольців.

У переддень столітнього ювілею В. І. Леніна помітно зріс інтерес молоді до теоретичної спадщини вождя, думки і окремі положення Ілліча пропагандисти гуртків пов'язують з досягненнями своїх колгоспів, радгоспів, підприємств. Райком комсомолу розробив заходи, спрямовані на поліпшення роботи пер-

винних організацій по гідному відзначенню Ленінського ювілею. Всі комсомольці району активно включилися в проведення Ленінського заліку, виконують і перевиконують виробничі завдання, вивчають праці Володимира Ілліча.

А от на адресу лекторської групи райкому ЛКСМУ та районного відділення товариства «Знання» на конференції було висловлено чимало зауважень. Як перший, так і другому необхідно спільно продумати і спланувати тематику виступів лекторів, більше уваги приділяти естетичній пропаганді серед молоді.

Виховання воїна, патріота Радянської Батьківщини — почесний обов'язок кожного: батька, піонерського і комсомольського працівників. Юнаки-допризовники початкову військову підготовку проходять у військово-спортивному таборі. Багато його вихованців стали в лави Радянської Армії. Але слід зазначити, що в районі дуже мляво проходить будівництво спортивних споруд, що військово-прикладні види спорту ще не стали тут масовими.

Останнім часом районний комітет комсомолу став більше приділяти уваги роботі учнівських комсомольських організацій. Значно активізувалася робота їх в період експедиції «В країну знань», присвяченої 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. У школах району створено 70 експедиційних загонів, що охоплюють 1210 учнів 5—10 класів. Стало традицією проведення зустрічей з ветеранами революції, учасниками Великої Вітчизняної війни. Навчальний рік у школах розпочинається з покладання вінків на могили загиблих воїнів.

Комсомольські організації району помітно зміцніли, поповнилися новими членами з числа сільської, робітничої і учнівської молоді. За останні два роки кумачеві книжечки з силуетом Ілліча одержали 1690 юнаків і дівчат. В члені Комуністичної партії комсомол рекомендував 66 кращих виробників.

На конференції піддано критиці комсомольські організації колгоспів «Червоний партизан» та імені Щорса, автопарку та побуткомбінату. В цих організаціях намічені плани не виконуються, ріст рядів ВЛКСМ становить 1—2 чоловіки на рік.

Загострювалася увага на роботі штабу «Комсомольського прожектора». Більше як півроку не випускається газета районного штабу «КП».

В роботі конференції взяли участь інструктор обласного комітету партії В. А. Долинняк, перший секретар Олександрівського РК КПУ В. Я. Маслюченко, секретарі райкому партії О. С. Демченко та П. Л. Стебляна, член бюро обкому комсомолу В. А. Жученко.

На організаційному пленумі новообраного райкому комсомолу першим секретарем обрано Леоніда Тихоступа, другим — Галину Рахлій. Начальником штабу «Комсомольського прожектора» обрано Галину Рахлій.

Районна комсомольська конференція відбулась у Вільшанні. В її роботі взяли участь перший секретар Вільшанського райкому КПУ М. П. Личенко, секретарі РК КПУ П. О. Косман та П. С. Маленко, член бюро обкому ЛКСМУ Б. С. Ясінський. На організаційному пленумі новообраного райкому ЛКСМУ секретарем райкому обрано Леоніда Наконечного, другим секретарем і начальником штабу «Комсомольського прожектора» — Любов Антонюк.

У роботі Бобринської районної комсомольської конференції взяли участь перший секретар райкому партії О. О. Медведєв, секретарі РК КПУ М. Г. Сердюченко та І. Є. Бахтин, член бюро обкому комсомолу М. О. Сухомлин.

На організаційному пленумі райкому ЛКСМУ першим секретарем райкому комсомолу обрано Володимира Кришечника, другим секретарем і начальником районного штабу «КП» — Людмилу Єлаєнко.

Районна комсомольська конференція відбулась в Голованівську. В роботі її взяли участь перший секретар Голованівського райкому партії Ю. Т. Кузьмін, секретарі райкому партії В. Д. Бабій і О. С. Статіва, секретар обкому комсомолу М. Г. Гайдамака.

Організаційний пленум райкому комсомолу обран першим секретарем райкому Анатолія Гейка, другим секретарем і начальником штабу «Комсомольського прожектора» — Галину Петренко.

НА СТУДЕНТСЬКОМУ МЕРИДІАНІ

Технікум радянської торгівлі — чи не наймолодший учбовий заклад у Кіровограді. Але про його існування знають у Криму і Подоллі, в Одесі і Києві... Знають не з офіційних джерел чи з довідників про набір студентів: просто учні нашого технікуму добре зарекомендували себе, як працівники торгівлі. Взяти б для прикладу першу виробничу практику, яку проходять минулого літа в Криму. Серед багатьох інших студентських груп республіки у змаганні за культуру обслуговування ми завоювали перше місце. В нас і зараз зберігаються грамоти Кримського курортторгу та тресту Ідадаль.

Щеї осені наші студенти виїздили працювати в колгоспні області. Збирали кукурудзу, перебирали картоплю, яблука знімали з дерев... І знову повернулися до технікуму з грамотами, але цього разу — від правління колгоспу.

У технікумі, отже, ми навчаємо не лише професії товарознавця, учимося вільно гарно обслуговувати людей... Кожен день приносить нам щось нове, добре, котре кличе тебе жити чесно, робити преміяльно, радість не лише самому собі.

Згадаю перші дні в технікумі. Зібрався ми тоді в класі, читаємо розклад занять, плескаємо здригнуто: — І для чого товарознавство фізика? — Або історія? — Еге, хлопці, он історія застрає ще й хімію доведеться гортати...

Нічого з того не сказав друзям, хоч і розділяв їхні думки. Справді, ну, нехай там математика... Вона конче необхідна для нашої професії. А от мова, література? Зараз мені просто смішно від отєї хлопчачої наївності. Адаже нас готують для робо-

ти не лише з німим товаром, а в першу чергу — з людьми. Щодня повним, вимогавим, з різними характерами і запитами. Ото й доводиться сьогодні (а ми вже на порозі першого випуску) працювати навіть поза програмою в читальному залі,

ДЛЯ ЧОГО ПОТРІБНА ФІЗИКА?

настільки відідувати бібліотеки.

Ось передо мною конспект до Ленінського заліку. Зараз складають залік студенти другого та третього курсів. Гортаю зошити Людмили Лисенко, Наталки Кравчука, Валентини Полатисової... Шля гірка змилів. Але ж з якою любов'ю і зміцненням вона оформилася! Поміж акуратно написаних сторіпок Ленінських праць — кольорові фотокартки, знімки, малюнки періоду буремного Жовтня. Кожен конспект відкривається портретом Ілліча.

А ви не знаєте Ларису Зелінську, Людмилу Попову, Галину Мартиненку, Валентину Куцак? На чорнобрових та, як кажуть поети, красунь із синими очима нам шастить. Їх близькість у технікумі. І кожна стріле нас ласкає. Поведе показувати світлі класи, кабінети, спортивний зал. Але спершу... Завітаємо до Ленінської

кімнати. Це — наша гордість. Кожен експонат, кожна фотокопія поселення сюди не без участі нашого дружнього колективу. Віктор Хлівницький, наприклад, вилупив на дереві портрет Володимира Ілліча, група дівчат другого курсу відтворила образ вождя на позолоті, фотоальбом «Ленін і наш край» виготовиває третьокурсники. Всі ці роботи — не на якісь там офіційні заходи, вони виконані з великим серцем.

У нас часто бувають гості. Он і зараз, бачу, як Лариса Зелінська проводить у кабінеті товарознавства групу молоді. Знаю, обов'язково покаже Ленінський нуточок, де окрім бюста вождя — живі квіти, книжки з мудрими рідками... Такі куточки ми зробили в кожному кабінеті. Якось підійшла до мене Валя Куцак. Обурена, розчервоніла.

— Оце щойно була в магазині... Шукала духи «Подарункові»... Якби ти знав, чого тільки не наснахався від продавців!

— Тебе образили, нагробили?

— Ніхто мені не нагробив, але образ моя хто-зна яка! Якою тільки мовою говорити до покупців симпатичні продавці. Одне слово — напісукраїнське, друге — не то російське, мо то білоруське... Одним словом — вінегрет.

— А ти ж на першому курсі говорила: для чого ми вивчаємо мову, літературу?

Валентина зніякліла:

— Так то ж було давно...

То було давно. Дивлячись на своїх друзів, на своїх майбутніх колег і тепло став на серці. Завтра підуть вони в люди, понесуть не лише гарний настрій, а й добру думку.

Валентин ПАРСЕНІВ, секретар комітету комсомолу Кіровоградського технікуму радянської торгівлі.

СТАРТ БЕРУТЬ СИНИ

Микола і Михайло Жабокрицькі — двоюрідні брати. Та не лише це ріднить їх. У коротких біографіях юнаків є дуже багато спільного.

Обидва молоді, сповнені енергії. Звичайно ж, хлопці захоплюються спортом. Та не про спортивні старті братів піде мова. Нинішньої осені вони вийшли на старт своїх трудових біографій.

Ще недавно оцим полем ходили до школи в сусіднє село Оситняжку. Там же й зацікавилися сільськогосподарською технікою, почали вивчати трактор. А коли останній дзвінок надзвонив їм прощання зі школою, хлопці, поміркувавши добре, вступили до Бобринецького професійно-технічного училища механізації сільськогосподарства.

Дні навчання в училищі запам'яталися Миколі та Михайлові. Саме там Микола став членом Ленінської Спілки Молоді. Згодом кумачевий квиток із профілем вождя зігрівав груди Михайла. Там юнаки не лише оволоділи професією колгоспного механізатора, а й одержали перший політичний гарт.

Та ось і цей навчальний заклад закінчено. Дорога знову постелилась додому, в рідний колгосп «Більшовик» Кіровоградського району. Саме цього року батьки хлопців — Іван та Андрій Жабокрицькі, відпрацювавши своє в колгоспі, пішли на заслужений відпочинок. Та в трудовому строю Жабокрицьких не поменшало. На місце батьків стали сини.

Вони прийшли в артілі, коли сільські трудівники збирали урожай пізніх культур. Їх молоде завзяття і комсомольський вогник стали в пригоді артілі. Щедро вродила качаниста, цукрові буряки. Швидко зібрати їх і вивезти у засіки, та транспорту не вистачало. Тоді хлопці разом з іншими механізаторами артілі вирішили працювати по півтори — дві зміни під'ряд. Їх трактори з причепами, мов працелюбні бджоли, вдень і вночі снували між полем і током, током і приймальними пунктами.

Фінішує осінь. У полі до пори, до часу — застигає. Та роботи вистачає. Ось у напрямку молочно-товарної ферми поспішає трактор з причепом, навантаженим кормами. За кермом — знайомий юнак. Оце ж і є Микола Жабокрицький. Молодому трактористові доручили відповідальну справу: забезпечувати кормами громадське тваринництво. На перший погляд, робота досить таки прозаїчна. І все ж приємно, коли увечері дівчатка-доярки обмінюються відомостями про надой: в одній корови додали молока, в другій, в третій.

А в Михайла в ці дні інші турботи. Його включили до складу бригади по ремонту сільськогосподарського інвентарю. Хлопець старається. А вже цим інвентарем він разом з друзями працюватиме в полі наступного року.

Осінні вечори огортають землю, село. Пришкльми вулицями полетять хлопці — Іван та Андрій Жабокрицькі, відпрацювавши своє в колгоспі, пішли на заслужений відпочинок. Та в трудовому строю Жабокрицьких не поменшало. На місце батьків стали сини.

Л. НАРОДОВИЙ.
Кіровоградський район.

НОВИНИ

Позавчора в Кіровограді закінчив роботу семінар секретарів позастатутних комсомольських організацій та заступників начальників навчальних клубів ДТСААФ по виховній роботі. На семінарі йшла мова про завдання комсомолу в роботі навчальних клубів ДТСААФ та про поліпшення культурно-масової роботи, проведення спортивних змагань, організації походів по місцях бойової і трудової слави радянського народу.

Учасники семінару зустрілися з Героєм Радянського Союзу В. Верхоланцем.

Ю. ОВЧАР.

Цікаві зустрічі, вечори відпочинку молоді проходять в ці дні в профтехучилищах області та міста. В профтехучилищі № 1, наприклад, відбувся конкурс революційної пісні та пісень часів Великої Вітчизняної війни. В цьому взяли участь понад 200 юнаків та дівчат. Конкурс відкривав пісню «Мені завжди живий».

Хвилюючою також була зустріч учнів цього училища з в'єтнамськими юнаками, які навчаються в ШВЛП. Після дружньої розмови відбувся концерт художньої самодіяльності. Бурхливими оплесками була зустрінута пісня «Руки прочь от В'єтнама». Її співали юнаки та дівчата училища і в'єтнамські гості.

О. ПОРКУЯН,
методист Будинку культури профтехосвіти.

НОРКА ЛЮБИ ПЕРКАНЮК

Він, як дитина, пустував з дівчиною, а та брала його на руки, відпускала, знову підхоплювала і клала на шия. Він замирав і на мить ставав коштотним коміром, потім крутився млинком, заглядав господином в очі, розпущував хвоста і задоволено гасав поміж клітками своїх братів і сестер.

Люба Перканюк ще якусь хвилину бавиться з норкою, робітничий підліток спостерігає ту картину, жартують і трохи навіть заздрять дівчині. Вона наймолодша на фермі, а бач, першою прибрала хижачку.

Люба усемається. Ну, який же він хижак, оцей Васильчик? Ласкавий, слухняний і довірливий. Правда, спочатку був страшенним боягузом. Тільки-но вона торкнеться його хвоста, забивався в глибину клітки. Однак дівчина наполегливо добивалася свого. Накупила дитячих іграшок, часто затримувалася біля клітки і подовгу бавилася і розмовляла з норкою.

Після закінчення одинадцятого класу Люба працювала в іншому місці. Але хіба ж вона винна, що їй так подобалися оці голубі, чорні та білі звірята? Було, де не ходити, а думка все: як би влаштуватися біля пороку. І ось уже два роки Люба працює на фермі. Доброю господинею обходить своїх підопічних, а вечорами поспішає до радгоспного клубу. Там на неї чекають подруги, щоб почати чергову репетицію, чекає завідуючий клубом Володимир Павлович Сіроштан, який, як ніхто інший, «боліє» художньою самодіяльністю.

Включено магнітофон на запис. Раї-

са Сіроштан, Валентина Спринська, Раїса Лясковська, Галина Аркан та вона, Люба, починають спів. Тоді усе в клубі замирає, і лише ніжна мелодія випливає далеко за стіни приміщення.

Робітники радгоспу «Червона поляна» вже не раз аплодували сільським аматорам. Бо не лише завідуючий зацікавлений у налагодженні художньої самодіяльності. Комсомольський комітет допомагає йому в роботі. Та і як же інакше, коли до складу комітету, як і до клубної ради, входять активісти, учасники художньої самодіяльності. Та й вона, Люба, — член комсомольського комітету, агітатор, депутат сільської Ради. Хіба ж вона може бути осторонь?

Любі двадцять один. Вона струнка, як молода тополька, рухлива, як зайченок. На обличчі у дівчини — завжди посмішка. А зараз бачу на цьому легкому сум. Що ж трапилось?

Надходить зима, час забою попона. Якось не думалося, коли виховувала своїх красенів, що цей час прийде так швидко. Хочеться втішити її, сказати про наших дівчат і жінок, яким так до ліній будуть вирощені Любою «коміри». Не говорю цього, але влевнений, що прийнявши нову партію звіртт, комсомолка з такою ж енергією відметься за їх вирощування. Бо любить дівчина свою роботу, а це — гордість.

Г. ШЕВЧЕНКО.
Добровеличківський район.

В ПЕРШЕ Хару я почував на заклятому засланні VI з'їзду Спілки комуністичної молоді ЧЛІЛ. За члільською традицією, всі збори, семінари і різні торжества починаються завжди виступом танцювальних колективів, народних співачок. Так було і цього разу.

Делегати з'їзду і запрошені заповнили великий зал критого стадіону «Ната-піель» у Сантьяго. В центрі стадіону на імпрізованій сцені виконавці зміняли один одного: танцювальний колектив із якоїсь далекі провінції виконав народний танець, з декламатором перш члільських поетів виступила дівчина, юнак заспівав декілька народних пісень.

І раптом зал немаче замис. Погляди всіх присутніх були спрямовані на сцену. Там стояв юнак весь у чорному з традиційним індійським поєм через плече. В правій руці він тримав гітару, а лівою підняв, вітаючи глядачів. Тина тривала декілька хвилин, потім задунали оплески і вигук «Віктор Хар-ра! Віктор Хар-ра!». Нарешті залягла тиша, і він заспівав. Вільно лисів оксамитний голос низького тембру. Але оражали слухачів самі пісні. В них відчувалася пристрасть, глибокий голос протесту проти несправедливості. Хару співав

● ТВИЙ
РОВЕСНИК
ЗА РУБЕЖЕМ

Співець протесту

про мужність героя нескореного В'єтнаму і про героїну Кубу, про закатованих патріотів Парагваю і Гаїті. Він співав пісню за піснею, і люди, як зачаровані, слухали його.

Коли він закінчив, усі раптово встали, залунали бурхливі оплески. Із глибини залу доносилася вигук «Віктор-Монтт!». Співець підняв руку і, посміхаючись, сказав: «Добре, я заспіваю «Віктор-Монтт», але давай-те домовимося, співати будемо всі разом». І Хару заспівав. Вси багатотисячна маса підхопила пісню. Зал співав з такою ж енергією, з якою співав Хару. Це було важке життя трудящих ЧЛІЛ, про їх прагнення до свободи і щастя, про їх боротьбу. Пісня розповсюдилася про трагічні дні березні 1969 року, коли проти робітників Пуерто-Монтта власті кинули поліцію і армію, коли солдати стріляли в беззахисних робітників.

Пісня скінчилася. Наступила тиша. І коли Хару покинув сцену, всі встали і мовчки проводжали його. Члільська молодь дякувала співачкам і шанувала пам'ять загинувших у боротьбі...

Віктор Хару народився в сім'ї батрака. У батька ніколи не було своєї землі. З дитячих років на чужих полях трудився і Віктор. Важко сказати, коли і де хлопчик знаходив час, щоб навчатися, але він використовував буквально найменшу можливість навчався зі знайомим студентом, брав уроки в сусіда-учителя. Незабаром сім'я в пошуках роботи переїжджала по всьому ЧЛІЛ, Хару вступав до школи для дорослих. Ідентифікаційна праця, а увечері і вночі — книги, книги, книги. Близьку закінчили школу, син батрака вступає на театральний підліт Університету ЧЛІЛ. Проїшов деякий час, і він — режисер університетського театру.

Віктор Хару вперше в ЧЛІЛ ставив пісню А. П. Чехова «Дядя Ваня», зараз він задумав здійснити постановку «Чайкі». В 1967 році в складі групи члільських артистів він побував у Радянському Союзі. «Ніколи я не бачив стільки прекрасного, — говорив він. — На все життя у мене залишились пам'яті про перебування в цій величній чудесній країні».

Зайнявшись театром, Хару в той же час не забуває пісню. Він багато працює, пише тексти пісень, перекладає їх на музику. І співає. Зараз в ЧЛІЛ багато співаків виконують «пісні протесту». Але родоначальником цього жанру є Віктор Хару.

А. МЕДВЕДЕНКО.
кор. ТАРС.

РАДА ВЕТЕРАНІВ-КОМСОМОЛЬЦІВ ПРИ БОБРИНЕЦЬКОМУ РАЙКОМІ ЛКСМУ РОЗПОВІДАЄ ПРО ПЕРШИХ КОМСОМОЛЬЦІВ І ПРОСІТЬ ЗЕМЛЯКІВ ДОПИСАТИ НЕВІДОМІ СТОРІНКИ ГЕРОЇЧНИХ СПРАВ МОЛОДІ.

ПЕРША соціалістична група молоді, як згадує Євдокія Петрівна Мельниченко, зародилася в Бобринці ще в 1918 році. Але керівництво в ній захопили сини торгівців, багатіїв міста.

В 1919 році керівники райкому партії П. Ю. Мельниченко і Буржуазний доручили Євдокії і Ніні Мельниченко, Жавотинській і ще одному юнакові (прізвище не вказано, ветерани-комсомольці вважають, що це був Секкер) вивести пролетарську

У 20-х роках виникають перші комсомольські осередки в селах району. Із спогадів першого секретаря комсомольського осередку в селі Жовтнепому В. Сабодаша знаємо, що цей осередок виник ще восени 1920 року. Під керівництвом парторганізації, яку очолював Федір Павлович Качан, комсомольці заготовляли хліб для фронту і робітників міст, зі зброєю в руках боролися з різними бандами і місцевими куркулями.

Зі спогадів М. Я. Жердєва бачимо, що в 1924 — 1925 роках були утворені комсомольські осередки в селі Рошківці і в радгоспі «Радстрій», «Червоноземлероб», ім. Розі Люксембург і в плеврозсаднику «Відродження».

Бабич-Горький пам'ятає, що в 1920—1923 роках існували комсомольські осередки в Кетрисанівці, Олексіївці, Єланці. Але ще досі рада ветеранів не має спогадів колишніх комсомольців цих осередків. Чекаємо, що вони скоро відгукнуться.

Член КПРС з 1929 року Олексій Савелійович Штанько, який працював секретарем комсомольської організації в селі Буховецькому в 1931 році, в своїх спогадах згадує першого секретаря цього осередку Василя Кириловича Усика. «В. К. Усик, — говорить О. С. Штанько, — був енергійним ватажком молоді села, ініціатором створення комсомольської організації, яку очолював у 1926 році. В 1929 році всі комсомольці — 10 чоловік — першими завербували своїх батьків до колгоспу».

Комсомольці не чолі з В. К. Усиком вели велику політосвітню роботу в хаті-читальні, проводили систематично бесіди, читки газет і регулярну — політзаняття з комсомольцями.

Зі спогадів Василя Семеновича Безрульського, першого комсомольця з села Фісунова (тепер Кам'янка), дізнаємось, як він з Миколою Радіоновичем Бондевичем ходив на комсомольські збори в Кетрисанівку, а потім у 1919 році утворилася комсомольська організація і в їх селі. Першим її секретарем був М. Р. Бондевич.

Дуже багато сторінок славної біографії поки що не відомі. І ми просимо всіх земляків-ветеранів підгукнутись, допомогти написати історію становлення комсомолу в нашому районі. Чекаємо допомоги і від червоних слідників шкіль.

За дорученням ради ветеранів
Т. КУХТІН.

БІОГРАФІЯ— РІЗНИМ ПОЧЕРКОМ

молодь з-під ворожого впливу і утворити комуністичну групу з робітничої і бідняцько-селянської молоді. Це завдання було виконано. У 1919 році народився перший комсомольський осередок. На початку 1920 року до Бобринці прибули представники з Миколаївського губкому комсомолу і утворили тут перший райком комсомолу.

Першими секретарями райкому комсомолу були в 1920—1924 роках: Маслов, Покровський, Володарський, Районов, Алий, Червонош, Мацкін, Гаренко і Вовк.

Маслов, Володарський, Бабич-Горький згадують, яку велику допомогу подавали комсомольці міста райкомові партії в боротьбі за зміцнення Радянської влади. В ті роки на території Бобринеччини діяли різноманітні банди куркулів. Комсомольці міста завжди брали активну участь зі зброєю в руках в розгромі цих банд.

У 1921 році перед наступом банди Махна Василя Олейников, який тоді очолював частину особливого призначення, мобілізував усіх комсомольців міста в бойовий загін.

Комсомольці брали активну участь у конфіскації майна багатіїв, торгівців. Вилучене майно передавали культурно-освітнім установам, клубам і дитячому будинку.

Микола Якович Жердєв, член КПРС з 1924 року, який у 1921—1923 роках працював зав. економічним райкомом комсомолу, пригадує, як комсомольці міста боролися за кращі умови праці наймитів, за те, щоб вони харчувалися разом з господарями за одним столом, щоб оплата праці відповідала законам про працю, щоб наймити мали вільні вечори і вихідні дні.

„МІТУ оголошує набір...“

Відверто кажучи, в мої особисті плани не входило припинити навчання в школі на восьмому класі. Але карти перетасував, як кажуть, один випадок. Десь на початку навчального року задумав я зібрати собі радіоприймач. В магазині накупив напівпровідникових діодів і тріодів, конденсатори, опори. Приступив до монтажу. І тут розчарувався. Не говорять мій приймач — і край. Крутив я його,

вертів, а потім до вчителя фізики звернувся. Подивився він на моє творіння і запитав:
— А на якому струмі працюватиме твій приймач?
— Як на якому? — перепитую.
— Ну, на змінному чи постійному?
— Я дивився на нього і не розумів.
— На змінному, — відповів йому наставник.

— Тоді де ж твій випрямляч?
— Що не це за випрямляч?
— О, то ти, я бачу, елементарної електротехніки не знаєш. Навіщо ж берешся за монтаж радіосхеми?
— При чому тут електротехніка, думаю собі, коли мені радіо подобається? А тоді згадав. Коли вперше в нас вдома дотри дині електротехніки. Сиділи ми в темряві, і радіо мовчало. Значить, таки дійсно радіо без електроенергії, що птах без крил. Ото я й вирішив зайнятися вивченням електрики. Та не просто окремого розділу фізики, а практично. А тут ще й оголошення до рук потрапило, що Олександрійське МІТУ № 1 набирає учнів.

Роздумувати не було чого. Леде дждався закінчення навчального року — і хутчіш туди.
У приймачній комісії на мене здивовано подивилися: мовляв, із Київської області в Олександрію приїхав?
— Приїхав, — кажу, — бо хочу електриком бути.
— А чому саме електриком? — перепитали.
— А тому, — відповідаю, — що це найпотрібніша, якщо хочете знати, на землі професія. Де зараз можна обійтись без електрики? В промисловості, сільському господарстві, на транспорті, космонавтиці, автоматичній? Навіть вдома. Телевізор, радіоприймач, холодильник, пральня машина, праска. Чи знали б ми про них, якби не було електрики?

Багато я б міг говорити про свою професію. Але послушаю токаря, слюсаря, які поруч зі мною вчаться, — не можу і з ними не погодитися, що їх професії не менш важливі.

Михайло ХМЕЛЬ,
учень 11 групи електриків.

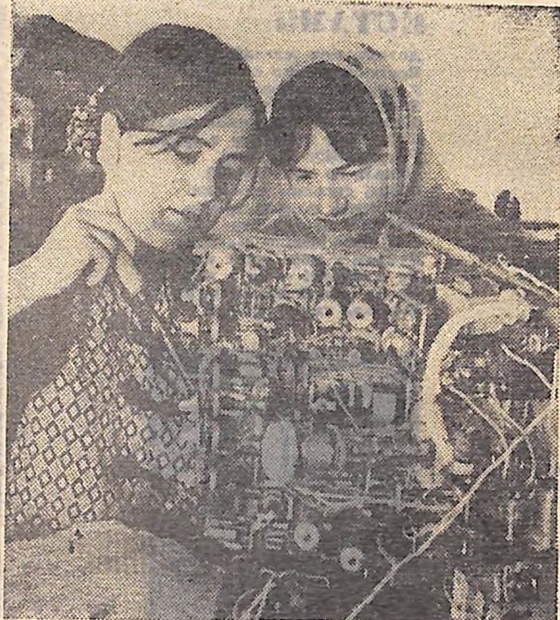
Сторінка для учнів профтехучилищ

У тебе вже позаду школа, клас і вчителі. Але сьогодні ти все одно зवेशся учнем. Бо вчишся новим премудростям — премудростям професії. Її обирають раз і на все життя. Тому як небезпечно помилитися у цьому величезному виборі.

Всі професії цікаві, романтичні, складні і перспективні. Кожна приваблює чимось

своїм, тільки їй властивим. Але присвятити себе треба лише одній.

Твій вибір уже зупинився на чомусь. А як ти дійшов до нього? Можливо, хтось тобі допоміг? Чи багато ти знаєш про свою майбутню професію? Чим саме вона тобі сподобалася? Цій темі присвячуємо сьогоднішній випуск «Горизонту».

Іде урок виробничого навчання в технічному училищі № 1.

Фото М. РИБАЛКА.

ЯКА ХВОРОБА?

І подруги, і знайомі часто мене запитують: чому ти, Катю, вирішила стати токарем, а не вчителькою, приміром, чи лікаркою. Послухаю я такі розмови і смішно мені стає.

А хіба токарь не той же лікар? Тільки лікар машини і механізмів. Ось зараз прийшли ми на практику на Олександрійський завод підйомно-транспортного обладнання. Стоять там пошкоджені підйомні крани різних типів.

— Лікуйте, — сказали нам. І ми починаємо «вислуховувати» їх. У цього ось підйомника спрацьовані, а у цього — втулки. Он у того всета ходове колесо вийшло з ладу.

Встановили, так би мовити, діагноз. А потім уже картина ясна. Вмикається потрібний верстат — фрезерний, чи то шліфувальний, чи свердильний. Раз-два — і потрібна деталь готова. Ставимо її на місце спрацьованої — будь ласка, «хвора» машина знову на ходу.

А ви запитаете, чому я на токаря пішла.

Катерина АФАНАСЬЄВА,
учениця 10 групи токаря-Олександрійського МІТУ № 1.

ВІДГАДАЙ ЗАГАДКУ

Якби народна мудрість складала загадку про нашу професію, то вона мала б, такий приблизно вигляд: що то за ремесло, що ним володіє кожний? Справді, що це таке?

— Кулінарія.
Тепер ви згодні, що кожен має з цим справу щодня. І вже кому, кому, а жінці без знань кулінарних премудростей ніяк не обійтись. Бо що то за господиня, яка не вміє зварити смачний борщ або пригостити крижаним мучивом.

Але теперішня кулінарія давно перестала бути найнеобхіднішою справою. Щоб підрахувати скільки, потрібна була б електронно-обчислювальна машина. Та й то справитись їй було б важко: в кожному селі й місті є свої «фірменні» страви.

Якщо ви не байдужі до цього, то, певно, помітили на прилавках наших кулінарних магазинів рулет по-кіровоградськи чи кіровоградський торт. У їх виготовленні є частка і нашої фантазії.

Є. НЕТУДИХАТА,
учениця Кіровоградського кулінарного училища.

ВОЛОДЯ зайшов до пустого кабінету. Підійшов до вікна, що дивилося прямо на залізничне полотно. Настрий у нього був такий, коли кажуть, що «кішки на душі шкрябають». Знову в його групі з'явилися дівки. А один отік з уроків. Тепер так і знай — на недраді з кого стружку знімають? З майстра.

«І навіщо я погодився перейти на цю роботу?» — картал себе. Ця думка останнім часом зовсім не давала йому спокою. Та й як ти забудешся, коли ось і зараз один за одним пролітають стрілами перед вікнами сталеві везели — електровози і тепловози. Тягнуть за собою ланцюги вагонів з такою легкістю, ніби хвіст комети. Це не те, що було років 15 тому...

Ледве вприсовив Володя у батька, щоб той повів його в депо. Брав Іван Якович сина за руку і повів. Переходили колію саме в цьому місці, куди дивився зараз Володя. Він песь час приставав до батька: «А що це?», «А чому?».

Іван Якович розповідав, пояснював, як до роботи. Обидва задивилися на закінчену паровоз, що тягнув вагони з рудною. З кабін раз по раз виглядали машиніст і дивився на колеса, які ледь оберталися.

— Чого то він? — запитав Володя.
— Дивиться, чи крутяться, — трохи не жартуючи, відповів батько.
— А чому вони так повільно?...

— Бо важко.
Іван Якович помітив, як спомуріло обличчя сина, як він не подитячому задумався.

— Скоро паровоз ти побачиш тільки в музеї. Бо в вже електровози.

— І ти будеш на них працювати?
— Аякже.
— І мене покатаєш?
— Звичайно.

З того дня Володя тільки й жив батьком. Все дивився, коли ж з'явиться знайома постань у чорній шинелі з білими гудзиками. А потім уже не відчепитися, новий батько не розповість до подробиць, яка дорога була, який вантаж везли. Часто розповідав батько такі пригоди, від яких у Володі чуб їжачився і мурашки повзали по спині. Але кожного разу розповідав щось нове і нове. Бо, казав він, «поїздка на поїзду не приходиться».

ТОМУ Володимир Мазур прийшов у Знамянське профтехучилище № 7 вже підготовленим. Закінчив його з відзнакою і одержав призначення у Знамянське депо. Поставили його помічником до досвідченого машиніста Віктора Степановича Кравцова.

Повік не забути Володі того першого підчуття, коли стала машина здригнулася, колихнулася і плавно почала набирати швидкості. Монотонний перестук коліс змінювався скрегою на стрілах. Могутнє світло фар розсвічувало темряву, і тоді яскравіше світились різнокольорові очі світлофорів. Володя напружено дивився в них і вразно повторював Віктору Степановичу: «Горить сине світло, Горить сине світло». Машиніст і сам виглядав у вікно, щоб переконатися. Бо пам'ятав випадок, коли один помічник від невротом силував синій колір із зеленим. Що тоді було — годі й згадувати.

Перша поїздка пройшла без пригод. Зате друга... Цього разу вони мали везти вантажний состав до Пятихаток. Машина впевнено пролітала поулестанки і переїзди. Володю щось непокоїло, він раз по раз виглядав у вікно, дивився на вагони. Вітер свистів у вушах і від швидкості сіпало очі. Але він помітив, що у хвості состава щось іскрило з-під коліс. Напружив зір, подивився ще раз.

— Степановичу, горімо, — злякано повідомив машиніста.

— То, мабуть, гальма заклинило, — заспокоїв його Віктор Степанович.

Але Володя ще придивився. Сині іскри вивалилися з-під коліс і розбивалися об рейки. А якщо так, то це як закон...

— Горить буска, — уже впевнено сказав він.

Що робити? До першої зупинки ще добрих півсотні кілометрів. Та до неї всерйоз не дотягти. Зупинитися? Швидкий поїзд ззаду мчить. Але при небезпеці і за соломину хапаються. Поїзд зупиняється, Володя що є сили мчить до останніх вагонів, швиденько, як тільки можна було, усуває небезпеку. І вже на зниженій швидкості поїхали до зупинки.

— Чому так повільно їдете? — чується в радіорубці голос машиніста швидкого поїзда, який на п'яти наступає.

— Аварія... — пояснює йому Віктор Степанович.

Ледве дотягнули до Корольовки, взяли дозвіл стати в тунік...

Повернулися назад у депо, а на Володю

НЕ САМА МАШИНА ХОДИТЬ

уже чекала нагорода — грамота за пильність і винахідливість.

А ІНШОГО РАЗУ (це було трохи пізніше) В. С. Кравцов з Володею поїхали в рейс пасажирський поїзд. Шлях не такий і далекий — із Знамянки до Миронівки. Давно знайомий до кожного вибавку чи підйому. Той же розмірений стукіт коліс, від якого дуже хочеться спати. Володя не піддавався заколисуванню. Весь час стежив то за світлофором, то просто виглядав у вікно, оглядав поїзд. Як раптом... Що це? Через залізничне полотно суїдула череда корів. Аж у очах потемніло в хвилину. Якщо не вжити термінових заходів — аварія неминуха. А там, позаду, — люди. Вони зараз безтурботно грають в шахи, п'ють чай. В голові пропливають пайжакливі картини. Але череда суї, і кічка їй немає.

Не зможуся, машиніст і його помічник викликають екстрені гальма та пісочницю. Володі і зараз чувається той несамовитий скрегіт коліс, сильний поштовх, від якого вони попадали в кабінет Обидва виходили, розігнати збунтованих корів, які ткнули від пожежі і поїхали далі. А на кінець зупинили до них підійти один з пасажирів:

— Ви що, заснули в дорозі? Хто вас учив так гальмувати? Почекайте, ми на вас управу найдемо.

Машиніст і Володя від такої «подяки» навіть виправдалися не змогли. Бо від образи голос «заклинило».

ПІСЛЯ ЦЬОГО ПОЇЗДКИ Володю збиралися «пересадити за праву крило» (перевести з помічників у машиністи). А тут запрошення на посаду майстра виробничого навчання в училище, яке два роки тому закінчив сам.

Перш ніж дати згоду, порадився з батьком (Іван Якович теж за станом здоров'я змушений був залишити роботу машиніста і перейти майстром а це ж училище).

— Що я тобі можу сказати, сину? Вірю, що ти весь у тій роботі. Але майстром не менш відповідально і цікаво. Навчити людину полюбити і зрозуміти професію, яку обрав, — це майстерність свого роду. А в тебе це є.

Тож і погодився. Володя — наймолодший у колективі вчителів і майстрів. У його групі учні є старші за нього. Але розбирається він в людях не гірше досвідчених. Ось дивиться на своїх вихованців і може безпомилково сказати: з цього буде машиніст, а цей так і залишиться у помічниках. Бо не вміє навіть юбку (нижню частину) електровоза витерти. Шатирить-шатирить трамвою в одному місці, а подивившись проти сонця — серпін пороку видно. А для помічника машиніста і така «дрібниця» дуже важлива.

І Володя занотує у блокноті: повести навколо цієї деталі розмову, хоч вона програмою не запланована. Та й взагалі робота на залізничці така, що всі інструкції й настанови не передбачили. На цьому треба теж наголосити.

ОЗДУМИ перервав звук.

— А, ось де він Володимир Івановичу, до вас прийшли.

Глянув — В. С. Кравцов.

— Віддайте його нам, — звернувся Віктор Степанович до зауча. — Не можу я тепер підібрати собі помічника, хоч плач.

Обоє подивилися на Володю. Той стояв, опустил голову, ніби в чомусь звинувачений.

— Та ні, — мовив. — Групу ж треба випустити.

Г. ПРОКОПЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Навчання в Знамянському МІТУ № 7 далеко не обмежується класами, майстернями і лабораторіями. Своєю виробничою практикою учні проходять і в електровозному депо станції Знамянка.
На фото: практичні заняття в електровозному депо.
Фото Б. ВІТХІНА.

